

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus.

Bön: Käre Herre Jesus, låt oss se dig i skapel-sens storhet och hur du i din kärlek har gjort oss värdiga att få del i det himmelska arvet. Öppna ditt Ord för våra hjärtan och våra hjär-tan för ditt Ord. Amen.

Predikotext är en alternativ text för Skapelsens söndag från Kol 1:12–20:

12 Med glädje ska ni [då] tacka Fadern, som har gjort er värdiga att få del i det arv som de heliga har i ljuset.

13 Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. 14 I honom är vi friköpta och har förlåtelse för våra synder.

15 Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat, 16 för i honom skapades allt i himlen och på jorden: synligt och osynligt, tronfurstar och herradömen, härskare och makter – allt är skapat genom honom och till honom. 17 Han är till före allt, och allt hålls samman genom honom.

18 Och han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. 19 Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom 20 och genom honom försona allt med sig själv, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen.

En dag av tacksamhet

Först har vi en uppmaning till tacksamhet till Fadern. Varför? Jo, vi vill förstås tacka honom för att ger oss så mycket skönt nu i midsom-martid. Sommar, ljus, värme, blomster i över-flöd. Det stämmer sinnet till tacksamhet och lovsång.

Men det är inte huvudsaken. Det är att han "har gjort er värdiga att få del i det arv som de heliga har i ljuset." Vad är det för arv? Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike.

Trots allt midsommarljus är världen under mörkrets välde. Men det är inte vår situation som kristna. Vi har blivit frälsta därifrån, vi har förts ut ur detta välde och vi har förts in i ett annat rike: Jesu Kristi rike.

Det är föremålet för vårt tack! *I honom är vi friköpta och har förlåtelse för våra synder.*

Tänk att vi är värdiga att få en sådan välsig-nelse! Men hur kan vi vara värdiga? Vi är ju syndare. Alltigenom drabbade av arvsyndens verklighet. När vi borde känna oss tacksamma känner vi avund mot andra som verkar ha det bättre än vi. När vi borde se vilken välsignelse det är att tillhöra Sonens rike faller blicken på oss själva, våra krämpor, våra trassliga relatio-ner, våra misslyckanden med uppfostran, våra onda tankar, och så blir vi mörka i synen och allt annat än tacksamma i hjärtat.

Men kom ihåg: din och min värdighet att vara med i det riket tar inte avstamp i oss själva. Det är inte vår värdighet som avses. Det står uttryckligen att *han har gjort oss värdiga*. Det är det som han har gjort för oss som skapar värdigheten att ta emot Guds rika välsignelser. Det ska vi återkomma till strax.

Lovprisning för skapelsen

Som en omedelbar motivering till vårt tacksä-gelseämne följer en lovprisning av Jesus, Guds Son, genom vilken allt är skapat. Vi får veta hur allt har blivit till. Vi ska lyfta blicken från det som rör oss och se vilken mäktig Skapare och Frälsare vi har. Vi kan påminna oss vad evangelietexten från Joh 1 säger:

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begyn-nelsen hos Gud. Allt blev till genom ho-nom, och utan honom blev ingenting till av det som är till. I honom var liv, och livet var människornas ljus.

Kloka människor har genom tiderna funderat mycket över hur allt blev till. Förr var det en självklarhet för alla vetenskapsmän att det var Gud som hade skapat. Den store fysikern Isaac Newton sägs ha sagt ungefär: Jag kan följa Guds spår i skapelsen. Men sedan har man börjat tänka annorlunda. Man har sökt andra förklaringar och vill inte längre tro att

Gud har varit med. Människan har börjat tänka för stort om sitt förstånd.

När man inte kan tänka sig en gudomlig Skapare måste man hitta på andra förklaringar. Det är inte längre Guds uppenbarelse som gäller, utan ideer som det förmörkade förståndet ger upphov till. Och i dag har man gjort det till en självklarhet, så nu kan vem som helst svara på frågan hur allt har blivit till: Big Bang. Allt fanns i en oerhört koncentrerad partikel som exploderade och sedan blev till hela universum. I något skede fanns det gynnsamma villkor så att sådana molekyler uppstod som började reproducera sig själva. Livet uppstod.

Men var det här verkligen början? Hur kom den lilla partikeln till som sen exploderade? Det kan ingen svara på. Den bara fanns där.

Men Bibeln vet. Den säger att det var genom Ordet som allt skapades. Gud fanns innan något hade skapats. Gud har alltid funnits, innan vår tid fanns. Och Bibeln säger, att Gud skapade *ur intet*. Det fanns ingenting innan han skapade med sitt Ord.

Bibeln går inte tillbaka till den tiden. Den börjar med att berätta att allt först var kallt och mörkt. Jorden var öde och tom. Längre tillbaka än så behöver vi inte gå. Guds förutvaro, pre-existens, har vi inte fått någon uppenbarelse om och det behöver vi inte fundera på.

Vi vet att Ordet var till i begynnelsen, när allting började. Nu säger Paulus i vår text att Ordet var Jesus Kristus. Det lär han oss genom det sätt han skriver på, via grammatiken. Johannes börjar med den grekiska översättningen av Bibelns allra första ord.

En arché (grek, Joh 1:1) = *Bereshit* (hebr, 1 Mos 1:1) = I begynnelsen.

Nu är skolan slut för i år, men nu ska vi ändå ha lite skolundervisning. Vi ska repetera lite grammatik. Vi använder den svenska grammatiken, och den följer samma princip som den grekiska, som också anknyter till den hebreiska grammatiken.

I begynnelsen är två ord, en preposition och ett substantiv. En preposition är ett ord som står framför och beskriver läge eller förhållande för det andra ordet. Det andra ordet, som

prepositionen bestämmer, är ett substantiv. Det uttrycker ett ting, som kan vara konkret föremål eller en abstrakt verklighet. Och här i Kolosserbrevet beskriver Paulus alla möjliga betydelser av det hebreiska ordet *bereshit*.

De prepositioner som Paulus använder i vår text är: *i*, *genom* och *till*. *I honom*: allt finns koncentrerat i Jesus, Ordet. *Genom honom*: verktyget, som Gud använde för att skapa. *Till honom*, eller *för honom*: till hans ära, för att allt ska böja sig under honom, så som det en gång ska bli enligt hymnen i Fil 2:10f:

för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära.

Så här visar Paulus att det som en gång började i Kristus också ska avslutas en gång i honom. I Uppenbarelseboken sägs Jesus vara *A* och *O*, början och slutet. *Alfa* är den första bokstaven i det grekiska alfabetet och *omega* är den sista.

Vi går sedan till substantivet som prepositionen står framför. Där finns hela fyra olika betydelser, som alla finns i det hebreiska ordet för begynnelsen:

1. Han är *huvudet* för sin kropp
2. Han är *begynnelsen*
3. den *förstfödde* från de döda
4. den *främste*.

När jag nämnde det grekiska ordet för begynnelsen, i Joh 1: *En arché*, så kanske ni kände igen ordet som finns i vårt svenska *ärke*. *Ärkebiskop* = den förste, främste biskopen, *ärkeängel* = den främste ängeln. Så är också Jesus *huvudet* för kyrkan, hans kropp.

Han är för det andra *begynnelsen*, den allra första början. Det är honom som vår tro griper tag i, det är från honom som vår tro utgår. Han är upphovet till vår tro, som det heter i Hebr 12:2:

Låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.

Det tredje är att han är den *förstfödde* från de döda. Han var den förste som uppstod med en förhärligad kropp. På samma sätt som han uppstod ska vi alla en gång uppstå. Om vi får

leva kvar tills han kommer tillbaka ska våra jordiska kroppar förvandlas så att det gamla, det syndiga, försvinner och vi blir lika Jesus som han var när han hade uppstått.

De som inte tror på Jesus ska också uppstå med sina kroppar. Men det hemskaste av allt är att de inte ska bli lika Jesus och få leva med honom, utan de ska med sina kroppar förvisas till det ställe som är tillrett åt djävulen och hans änglar. Där kommer de att tillbringa evigheten, skilda från honom. Det är för att vi inte ska behöva skickas dit som Jesus har blivit vår Frälsare. I honom har vi hoppet att få vara med honom, för han gav oss biljetten. Den som är döpt och tror på Jesus får för hans skull vara med där.

Det fjärde är han i allt skulle vara *den främste*. Det är han som ska gå först, framför oss. Ingen ska mena att han vet bättre än Jesus och börja ställa sig i vägen för honom. Det gjorde Petrus en gång när Jesus förklarade han måste gå till Jerusalem för att lida och dö. Då ställde han sig i vägen. Men Jesus sa: gå bakom mig, vik bort ifrån mig. Det var djävulen som den gången kom och talade genom Petrus och det var till honom Jesus sa att han skulle gå bakom honom. Djävulen skulle inte vara den främste. Ingen människa ska heller tro sig veta bättre än han.

Nu ska vi igen ägna oss lite åt grammatik och gå tillbaka till början av texten. Vi läste vad Paulus skrev:

Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike.

Att få vara med i Guds rike är inte något osäkert. Det är inte något som vi hoppas ska ske en gång i framtiden. Nej, det har redan skett! Vi brukar i grammatiken tala om en fullbordad handling i förfluten tid. Han *har frälst oss*, han *har fört* oss in i riket. Det som Jesus gjorde när han gick omkring på jorden och särskilt när han led döden på korset, det utförde han verkligen tills det allt var färdigt. Han sa därför innan han dog på korset: Det är fullbordat. Nu återstår ingenting mera, för han har frälst oss från mörkrets välde, det som vi har som fiende i synden, döden och djävulen.

Det är ett faktum som vi kan vara helt säkra på. För det har hänt i en historisk tid och på

en geografisk plats: för ungefär 2000 år sedan i Jerusalem.

Dessutom har vi personligen fått vara med om det här på en historisk plats och vid en historisk tid. Det skedde i vårt dop. Då fördes vi tillbaka till Golgata och fick del av det som Jesus gjorde där. Därför är det bra om vi kan säga dagen när vi blev döpta. Då blev vi Guds barn. Då frälstes vi från mörkrets välde. Då fördes vi in i Guds Sons rike. Den dagen är verkligen värd att minnas och fira!

För några veckor sedan firade man minnet av segern över Hitlers skräckvälde. Den 8 maj hade det gått 75 år sedan västmakterna utropade seger och nästa dag utropade Sovjetunionen segern. Det var en stor befrielse när man hade vunnit över en av de mörkaste makter som djävulen har använt för att terrorisera människor. Men en mycket större seger var det när Jesus vann sin seger över ärkefienden, djävulen. Vår text avslutas med att han har

skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen.

Den pågående kampen

Men fastän Jesus *har vunnit* seger finns ändå kampen kvar här på jorden, ända tills han kommer tillbaka och ska lägga alla sina fiender slutligt under sina fötter.

Ett av de redskap djävulen använder mot Jesus och hans kyrka är den filosofi som har trängt in i alla skolor, i litteratur, i vetenskaps- och naturprogram i TV och radio: evolutionsläran, eller utvecklingsläran. Jag ska säga klart ut på en gång: den läran utgår inte från det som vi har lyft fram här i dag. Den lovprisar inte Skaparen, den besjunger inte det skapande Ordet, den framför ingen lovsång till Frälsaren. Den lovsjunger människans vishet och grundar sig på en fast tro: att allt har skapat sig självt utan någon gudomlig medverkan. För det är den principen som allt, också teorin om Big Bang, vilar på. Det finns ingen Gud, säger man, som har gjort något under. Allt som vi ser har kommit till på ett naturligt sätt, genom naturliga processer. Men eftersom det har skett under en lång tid, årmiljoner och årmiljarder, så avfärdar man invändningarna. För när man

säger att något skedde för 13,8 miljarder år sedan är det en så lång tid att man inte kan fatta det. Det är den tid man i dag tror att det har gått sedan den stora smällen.

Men Bibeln har ett annat svar, som vi läste i dagens episteltext från Hebr 11:3:

Genom tron förstår vi att universum har skapats genom ett ord från Gud, så att det vi ser inte har blivit till att något synligt.

Det här ordet slår fullkomligt sönder allt vad Big Bang och utvecklingslära heter. Det vi ser har inte kommit till av något synligt! Och vi förstår det *genom tron*. Det innebär, att den som förkastar Guds allmakt och förmåga att skapa genom sitt ord inte kan förstå det. Det är genom tron vi förstår det. Vi måste börja i rätt ända för att få det att gå ihop.

Därför är det så viktigt att vi inte ger efter för förnuftets kamp mot Gud. Därför är det så viktigt att vi tar emot Guds ord, Bibeln, som Guds eget och ofelbara ord. För utan det Ordet har vi inget fäste. Och vi behöver alla deras insatser som sätter ner möda på att visa att evolutionsidén inte stämmer med verkligt vetenskapliga fynd utan att Bibeln är fullt trovärdig.

Denna dag får vi med hela skapelsen lovsjunga Skaparen och Ordet, Jesus som allt blev till genom.

Lovad vare du Gud, och välsignad i evighet, som med ditt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Låt din Helige Ande stadfästa Ordet i våra hjärtan, så att vi inte blir glömska hörare, utan dagligen växer till i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och blir saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.